Van zelfgenoegzaamheid genezen

:: DOOR JAN VAN GALEN ::

Hij was een snoes van een jongen, toen hij geboren werd en hij werd Anthony genoemd, een naam dien hij, zoodra hij wat stamelen kon, verbasterde tot Dunny.

En naarmate hij opgroeide, werd hij aanvalliger, een leuke jongen met krullend haar en heldere grijs-groene oogen. Zijn vader was trotsch op hem, zijn moeder aanbad hem en de tallooze vrouwelijke familieleden, waarover hij beschikken kon, zochten op allerlei wijzen zijn gunst en bedierven hem tot in den grond.

Dunny was echter niet alleen een leuke jongen, hij was ook een knappe jongen; geestelijk zoowel als lichamelijk was hij door Fortuna rijkelijk bedeeld. Geen wonder dat ook de onderwijzers en leeraren het voorbeeld van tantes en nichten volgden, den knaap en den jongeling in 't oogloopend adoreerden en aldus de laatste restjes van wat er goed en frisch was in zijn karakter verstikten. Hij was „blasé" van de wereld op een leeftijd dat hij de wereld nog moest leeren kennen. Hij kwam schitterend door al zijn examens en met elk nieuw succes nam zijn geblaseerdheid toe en met neerbuigende onverschilligheid en minachting nam hij de hulde hem allerwege gebracht in ontvangst.

Hoewel in geenen deele zoo sympathiek in uiterlijk als de kleine Dunny met zijn open gelaat en krullende lokken, was hij toch de aantrekkelijke verschijning, die succes had bij de vrouwen. Hij wist het en het verveelde hem. Dit was jammer, maar nog grooter jammer was het, dat de dames met wie hij kennis maakte, zich allen lieten betooveren door zijn grijs-groene oogen met lange wimpers en alles deden om hem te behagen.

Op drie en twintigjarigen leeftijd vertrok hij naar Indië, hem was daar een schitterende positie aangeboden als ingenieur bij het mijnwezen, een betrekking die hij aanvaardde met een vorstelijk dédain.

En in Indië verging het hem als in zijn vaderland: hij was daar de welgeziene gast in iederen salon, hij werd vertroeteld en gevleid door alle dames, getrouwd en ongetrouwd, door huwbare dochters en op een huwelijk voor dezen speculeerende mama's. En toen hij na twee jaar in het vaderland terugkeerde was hij meer „blasé" dan ooit te voren.

Nauwelijks was hij een maand thuis, of hij ontving van een oud vriend de uitnoodiging gedurende een veertien dagen op diens buitengoed te komen doorbrengen. Hij nam de uitnoodiging aan als een noodzakelijk kwaad. Het huis was vol gasten en hij arriveerde kort voor het diner. Hij haastte zich nochtans niet; het was zijn gewoonte niet zich te haasten. Hij kwam dan ook juist in den salon, toen de gasten zich en file naar de eetzaal begaven.

„Wilt u juffrouw Wenston aan tafel geleiden, mijnheer Brown?" zei de gastvrouw, terwijl ze hem voorstelde aan een slanke jonge dame in het zwart en daarna haastig wegijlde. Dat er zoo over zijn doorluchtige persoonlijkheid beschikt werd, ter wille van dit onbeduidende ding in 't zwart was iets wat aan zijn gelijkmoedigheid een gevoeligen schok toebracht. Hij was innerlijk diep beleedigd. *Hem* te vragen zoo'n jong schaap aan tafel te geleiden in plaats van een gehuwde dame, was een vernedering zonder weerga. Zonder een enkel woord te zeggen, zonder zijn tafelgenoote met een blik te verwaardigen, wandelde hij naast haar naar de eetzaal en het was de jonge dame, die het eerst sprak, toen zij gezeten waren.

„U was zeker juist voor het diner aangekomen, mijnheer Brown?" zei ze.

Dunny's antwoord hield het midden tusschen een gebrom en een geknor. Dunny was woedend, Dunny was uit zijn humeur, Dunny was ongenietbaar.

„U heeft langen tijd onder onbeschaafde wilden gewoond heb ik vernomen?"

De stem was even zacht en aangenaam als te voren, toch wendde Dunny haastig het hoofd om. Was dat sarcastisch bedoeld? Durfde dit meisje sarcastische aanmerkingen te maken over *hem*?

Zijn oogen ontmoetten een ander paar, donker, stralend. Als er een eigenaardige tinteling in mocht gelegen hebben, om de welgevormde lippen was geen spoor van spot te ontdekken. Neen, ze had haar opmerking in alle onschuld geuit. Hij zat weer recht in zijn stoel en at gemelijk van het opgediende gerecht. Hij was besloten niet te converseeren met dit meisje; zijn gastvrouw moest een lesje hebben. Hij, Dunny, was de man niet om zich aldus te laten behandelen.

Daphne Wenston keerde zich een weinig naar hem om, keek hem vol in het geblaseerde gelaat met oogen, die nu onmiskenbaar sprankelden van spot en zei:

„Ik geloof dat de bewoners van onbeschaafde landen gewoon zijn hun maaltijden in stilte en ongestoord te gebruiken. Ik zal u dus niet meer lastig vallen."

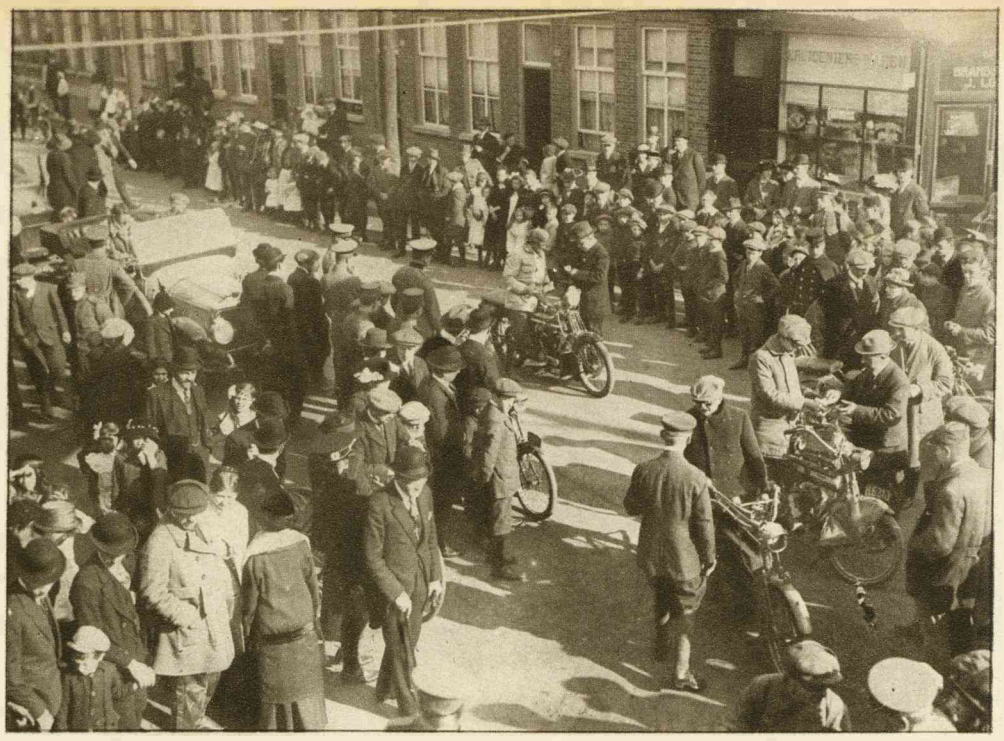
Met die woorden keerde zij den verbaasden Dunny met een resolute beweging den rug toe en begon een gesprek met haar buurman aan de andere zijde.

Als er een bom op het bord van den heer Brown gevallen was, zou hij niet meer verwonderd zijn geweest. Hij zat kaarsrecht en keek naar hetgeen hij zien kon van juffrouw Wenston en dat was een sierlijke hals, en een overvloed van donkerbruin haar. Van haar gelaat zag hij niets, dat was geheel van hem afgewend en bleef afgewend, zoolang het diner duurde.

Te zeggen dat Dunny verwonderd was, is veel te mild uitgedrukt. Hij was in 't eerst buiten zichzelf van woede, daarna geergerd, vervolgens zenuwachtig en eindelijk pas verbaasd. En verwondering predomineerde over al zijn andere gevoelens, toen het diner was afgeloopen en juffrouw Wenston van haar stoel opstond, zonder ook maar de minste notitie van hem te nemen.

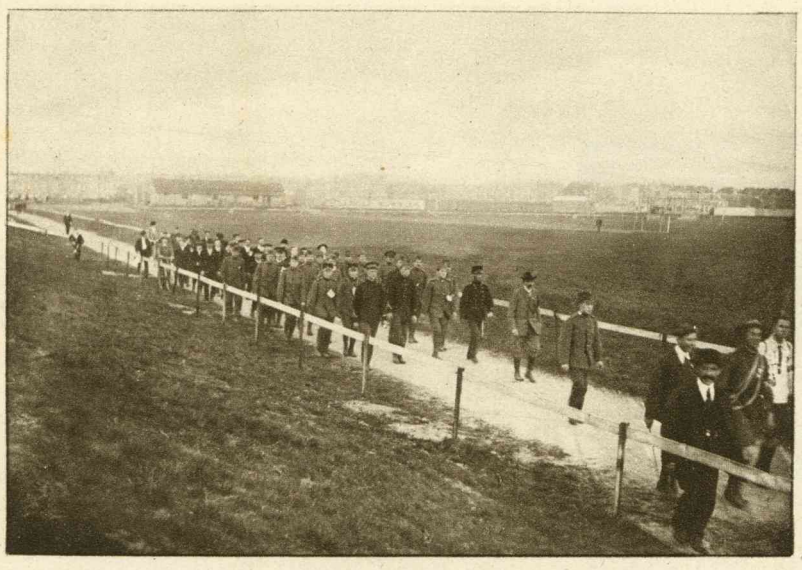
In zijn geheele belangwekkende leven was het hem, Dunny, nog nimmer voorgekomen dat hij was afgesnauwd door een vrouw, eigenlijk nog maar een jong meisje.

Een zonderling verlangen bekroop hem om haar nog eens te zien en hij begon naar haar rond te zien in den salon. Eindelijk zag hij haar staan in de serre, haar slanke bevallige gestalte kwam aardig uit tegen een grooten palm, waartegen zij leunde.

100-K.M.-TOCHT DOOR NOORD-BRABANT.

Zondag j.l. organiseerde de „N. M. V." een 100-K.M.-tocht door Noord-Brabant, die zeer goed geslaagd is. Talrijke motorrijders en automobielen namen aan den tocht deel. Wij geven hier den eerstaankomende te Breda. *(V.F.B.)*

EEN 35-K.M.-TOCHT.

Door de Haagsche Wandelsport-vereeniging „Steeds Voorwaarts" is Zondag 2 April een wandeltocht gehouden over 35 K.M. Wij geven hierboven de terugkomst op „Houtrust". *(foto Hijmans).*

JUBILEUM L. B. J. MOOR.

Op Woensdag 5 April herdacht de heer L. B. J. Moor zijn 60-jarig tooneeljubileum met een voorstelling in den Stadsschouwburg van „Vrienden van Ons", comedie in 4 bedrijven van Victorien Sardou, waarin de hoofdrol door den jubilaris en de overige rollen door leden der Amst. Stud. Tooneelvereeniging werden vervuld.

ALGEMEEN VROUWENKIESRECHT IN DE GRONDWET.

De straatpropagandaclub van de Sociaal-Democratische Vrouwenclub te Amsterdam, die men geregeld in alle arbeidersbuurten aan het werk ziet ter propageering van het Algemeen Vrouwenkiesrecht in de Grondwet. Deze wijze van werken is geheel nieuw en men denkt haar toe te passen tot men het vrouwenkiesrecht verkregen heeft.

HET BAL MASQUÉ VAN HET WEEKBLAD „DE KUNST".

Het weekblad „De Kunst" organiseerde op 1 April weder een bal masqué (Mi-Careme). Vele artisten en kunstlievenden bezochten dit feest, waaraan behalve de vroolijkheid, ook de kunst een groot deel had. Onze foto geeft een overzicht van een der zalen van Bellevue te Amsterdam tijdens het souper. *(V.F.B.)*